

Și cu vreme toți credevor în scriptura fărăde-
legilor, și se vor închina Calicului!

Prorocul Bili a m.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Caliculu în Sibiiu.

Carnevalul.

Dulcele Crăciunului, sau carnevalul, e cel mai dulce, dulce în întreg anul pentru toți cei-ce au ce mânca de dulce.

În nici un dulce nu se mănâncă atâta de dulce, cât în dulcele Crăciunului.

Estan cu deosebire, când dulcele Crăciunului e aproape mai lung decât îndelungrăbdarea lui Dumneșeu și a Românilor, oamenii pot mânca de dulce până le vine acru pe gât.

Mâncarea multă de dulce gâdile pe oameni, ca și pe cai mâncarea de mult ovăs.

Urmarea e una și aceea: Oamenii de multa mâncare de dulce, ca și caii de multa mâncare de ovăs, fac prostii.

De aceea carnevalul e sezonul prostiilor omenești.

În carneval și la cei cu minte le stă bine dacă's proști.

Așa împăratului Germaniei 'i-a stat de tot bine, când în carnevalul din estan s'a făcut prost, și'n prostia lui împăcându-se cu Bismark a comis cea mai cuminte faptă de când guvernează.

Lui Slavici, de și'i lipsește o rătă, nime nu'i pôte dice că'i prost, dar' făcându-se însuși prost, și dând comitetului nostru național-politic sfatul catrafuselor lui Eugen Brote,

'i-a stat de tot bine, căci asta s'a întemplat în carneval în sesonul prostiilor omenești. Slavici represăntand în afatul dat comitetului nostru național-politic pe amicul seu în principii E. Bróte, s'a luat simplu după vulpea cu cóna ruptă, care în adunarea generală a vulpilor a propus, ca tóte vulpile se 'și taie cóna!

Ministeriul din România, în acest lung carneval, ar putea face lui D. Sturza batár atâta határ, se jóce hora samsariului onest în chestiunea nóstră a Românilor din Șovenistia, pentru-că cu cât mai mare prostie face cineva în carneval, cu atâta mai mare laudă de om cu minte merită,

Vekerle, primministrul Ungariei și al Palestinei adnexe, dacă în decursul acestui carneval ar ieși din partidul guvernamental, ar face cea mai cu minte prostie.

Sasii, entusiasmați cum sunt de alungarea învățătorilor lor din școli, ministrul distrucțiunii publice Csáky, dacă în acest carneval ar pâși înaintea unei oglinzi, și aici strigând „hoch prostule,“ 'și-ar rade din stânga și din dreapta pǎlmile meritate pentru rezultatele practice ale împăciuirii lor cu Ungurii, nime nu le-ar lua pǎlmuirea în nume de rău, ci din contră le-ar dice: „Ecce sapientes et circumspecti!“

În dulce, sau în carneval, ori-care celibe póte fi tot atât de prost, ca și ori-care călugăr, care în post mănâncă cu dulce. Cu tóte este, dacă în carnevalul din estan celibii din Blaj cu călugării din Sibiiu ar juca hora reunirei lui Máneguț, Papa din Roma, și Patriarchul din Constantinopol, pot crepa de năcaz, că, de entusiasmul horei reunirii, peatra de pe Cămpul Libertății tot crește preste nópte mai înaltă decât muntele Cimborasso!

Dulcele Crăciunului, sau carnevalul, e sesonul libertăților. Înțeleg libertatea mascelor sau a hóselor, libertatea

chefurilor, libertatea bețiilor, libertatea pețitului etc. nicidecum libertățile din Siberia — pardon — din Ungaria.

În dulcele Crăciunului, sau în carnaval, tóte's iertate, chiar și libertatea credinței în tot ce stăpânirea poruncește.

În carnaval Miron Românul póte crede, ceea ce mulți proști cred, c'a cumperat Gazeta Transilvaniei, ca se nimească sfânta Unire; Înapoimergetoriul Ioan dela Arad, că merge înainte; Nicolaenuvecertați, că vede mai departe decât lungimea pipirigului de pe domeniul din Visag, Szabó János, că el e cheredeul programului național din 1881; Pavel, că a spesa din venite de sute de mii, 50 fl. pentru repararea unor ferești sparte de vagabunși, merită mai multă stimă decât Pituk Bela întru apărarea causei naționale; Rusu, că'i metropolit; redactorii dela Unirea, că Papa a dictat lui Nicolae Densușan descoperirile istorice despre falsificarea actului Unirei; Archiereul Mihu, că el e fabricant patentat de singhiii gr. or.; Moldován Gergely, că Ungaria fără dogma tăierii împrejur nu póte exista; Eugen Brote, că tripelalianța europeană nu s'ar mai putea susține, dacă el n'ar fi jertfit atâta pentru națiunea sa cât țiganul, când vântul 'i-a aruncat pălăria în Dunăre, și a strigat: „Se fie pentru sufletul tatii, că așa și așa nu 'i-am pus pomană“ etc. etc.

Lung cum e carnavalul din estan, toți și tóte își pot valora prostiile întemeiate pe dreptul libertății mascelor. După trecerea carnavalului singur unul mai are îndreptățirea de a se folosi de libertatea mascelor. Acesta e:

Calicul.

Pedagogia magna hungarica.

Toți inspectorii din țară în Pesta s'au adunat
 Cum adună-se țigani une-ori la mare sfat,
 Ori cum șerprii se adună ca se facă piatră scumpă
 Când prevăd că caldul verei din vîzduh o se erumpă
 Și se scalde în lumină globul acest păcătos
 Și adunându-se cu toții, care de cari mai falos,
 Arătatu-și-au știința, cum dulăii și arăt colții
 Și de marea lor știință minunatu-s'au cu toții.
 Fost'au de față și Pișta și Jánoș și Dominic
 Șándor, Zudor, Lajos, Imre și perciunatul Izig,
 Fost'au mulți fără de număr, mulți ca frunzele p'un spin
 Și voinici, care de care, mai spătos, mai plin de vin;
 Unul orb numai d'un ochiu, altul schiop de un picior,
 Altul cocoșat la spate, altul cu nasul topor,
 Dar' tot ómeni din căsi 'nalte, tot bărbați cu nvătătură
 Unul singur cât o lume știe — veți bine din gură.
 Și dacă s'au adunat pe unul preses la pus
 Și la preses datuiau un scaun nițel mai sus,
 De unde se vedă bine și s'auđă lămurit
 Ce argumente v'a scóte când s'a pune la grăit.
 Apoi stând acolo sus un discurs splendid a țin
 Cât cei prezenți țipau fețe, rîsul fiind interțin.
 Între altele el spus'a, ba a accentuat chiar,
 Că cultura popășește ca racu'n statul magiar,
 Cu tóte că mulți inspectori statul plătește cu bani
 Dar' aceia ungurit'au pân'acum numai jidani
 Și puțini negri țigani;
 Deci el rógă pe inspectori de a se pronunța
 Cum cultura ridica-s'ar mai iute'n Ungaria?

„Éljen“ resunat'atunci sala, ear' un inspector micuț
Tuns la cap până la piele și orb numai de un ochiuț,
Se ridică'n două labe și strigă: Cu complimente
Cer cuvântul se vorbesc, onorate președinte.

„Haljuk!“ resun'atunci sala. Eară el cu mult pathos
Își începe orația într'un mod foarte frumos,
Și-o ține lungă și lată cât o ȕi din postul mare
Ce-o petrece clericușul fără pâne, fără sare.
Din vorbirea lui cea lungă, sécă ca zama de rac
Prins'am num'atâta'n pénă că poporul nu'i sêrac
Dar' e prost și îndărăvnic, îndeosebi „neamurile“
Deci nu'i ciudă că „neamul cult“ le sparg des giamurile
Dela ferești, ca se între baremi prin aceli spărturi
Cultura cea abundantă ce o au domni Unguri.

„Bravo! Eljen!“ prelungite din sală a resunat
Ear' locul dela tribună cuprinsul acest bărbat
Scurt și gros ca un butuc, lung la barbă ras pe cap
Cu două urechi lungite ca cele de liliac.
Acesta grăit'a astfel: Colegul antecedinte
A vorbit ca un nimernic, ca un om fără de minte.
Nu's de vină neamurile, ci noi suntem vinovați,
Se stăm strâmb se vorbim drept, așa iubiții mei frați;
Noi ca inspectori de școle de ce suntem plătiți ôre
Dacă num'odată'n an ne învêrtim pe la școle?
Ar trebu'n tótă ȕiua pe dascălii cei străini
Se'i scótem cum din o holdă scóte omul rēii spini,
Se'i secăm și se'i muncim
Ori pe toți se'i ungurim
Ori pe toți se'i nimicim.
Éljen! bravo, barátom, strigă hada adunată
Ear' îndată pe tribună alt inspector se arată
Și cu degetul pe buze face tăcere îndată,

Apoi începe astfel: mult stimații mei colegi
 Chiar nimic nu putem face pân' avem aceste legi
 Cari dau drept vlădicilor și la popi și la popor
 De-ași pune dascăli nimernici după al lor gust și dor.
 Se forțăm dară guvernul pe noi a ne dechiera
 Domni preste tot ce e școlă în tótă Ungaria;
 Noi se punem de-om voi, se ridicăm dac'om vrea
 Pe dascălul mic sau mare, de noi se'și teamă pielea;
 Atunci știu că altă vorbă în școle nu s'a vorbi
 Decât dulcea noastră limbă terminată'n nyi-ti-ki!
 Bravo, bravo! strigă glóta cea cultă de inspectorii,
 Dar' atuncea se ridică un lung cât un răschitor
 Și strigă dela tribună: ar fi lucru prea riscat
 A purcede chiar așa în veacul ăst luminat;
 Mai domol și mai cu calcul, cu plan bine rumegat
 Vom ajunge rezultate demne de invidiat:
 Se dăm strașnice porunci ca-tinerii ce-ar voi
 Dascălia s'o începă, se mérégă'n preparandii,
 Unde numai ungurește se'nvețe trei-patru ani
 Cât eșind din institute se nu miróse-a jidani,
 A slovaci, români ori sasi, ci toți se jóce că's Unguri,
 Atunci ei vor face treaba de bună sémă mai siguri
 Decât noi. Ear' poruncili-om după ce 'i-om aplica
 De popor se nu asculte, nici de popi ori vlădica,
 Și 'i-om pune'n cruciat: pe Români între Slovaci
 Pe Slovaci între Români, ear' pe Sasi 'i-om da la draci.
 Atunci dascăli și elevi în decurs de câțiva ani
 C'un timbru de 5 pițule imita-vor pe Jidani
 Și Unguri s'or declara
 Și vor mântui țera
 De ori ce grósă prostie
 Și de daco-românie!

Bravo, bravo! Așa se fie după cum ai cuvântat
 Și propunerea-i sublimă la conclud s'a ridicat,
 Și concludul acest strașnic tipărit s'a împărțit
 Ca: „Pedagogia magna hungaria“ negreșit.
 După ea de-acu'nainte s'or direge 'nvățături
 În întreg globul terestru ce'i stăpânit de Unguri.
 Deci rostind ca noutate acéstă'nvenție bună
 V'o aduc spre desfătare — drept că'i bătută de brumă,
 Dar' e nouă'n lumea'ntrégă și nouă va rămânea
 Cât sus sta-va cer cu stele, cât timp găștele vor bea
 Cu rațele dintr'o baltă, cât timp codobatura
 Códă tot la acel loc unde'i astăzi va avea!

BCU Cluj / Central University Library Cluj
Calicogram.

Budapalestina: Părintele Rezei, așteptând regularea congruei, numai după mórtea episcopului Pavel va ieși din partidul guvernamentului, și cu ghiarale mâței prin sac.

Urzică Scandalografescu.

„Influența“ e o bôlă, pe care ađi tot prostul o cunoște, ear' medicii nici ideă n'au de ea. Medicii, ca se'și dovedească știința, cualifică deja ori-ce indispozițiune tru-pească de influență, și așa avënd cel puțin o diagnosă sigură, ușor pot prescrie pațienților medicina, care nu le ajută nimica, sau îi curează pentru vecie.

Eu nu's medic, și prin urmare nime nu me pôte in-vinui, că 'i-am ciontat firul vieții curândul de influență. Atâta știu și eu din păteniile altora, că influența atacă părțile cele mai slabe ale oamenilor. Așa medicilor le atacă știința, advocaților, cămătarilor, morarilor, cărcimarilor, le atacă conștiința, celibilor credința stremoșască, călugărilor moralitatea, martirilor naționali curagiul etc. etc.

Am auzit și aceea, că bôla influenței trage după sine urmări bune, și urmări rele.

E constatat adecă, că mulți nebuni atacați în balamuc de influență, 'și-au recâștigat mintea.

Din contră Desideriu Rombay și Dr. Gheorghe Alexi, atacați fiind de influență, 'și-au pierdut mintea, și în stadiul acesta au scos la lumină cea mai nouă gazetă românească: „Poporul“!

Această gazetă „Poporul“ mănjește odată în septemână câteva coli de hârtie albă cu negreală, costă 2 fl. pe an, dar' fiind-că nime n' o prenumără, se expediază gratuit la adresa primăriei tuturor comunelor, în care și Români au dreptul de a resufla în Ungaria aer. E însă posibil, că abonamentul gazetei „Poporul“ se va încasa dela comune în formă de dare pentru consumul literariu d'odată cu darea pentru consumul beuturilor spirituoase.

Gazeta „Poporul“ e bogată în material, ca și câinii în luna lui August de pureci.

Materialul e aranjat în ordinea din bota țigănului, și scris într'un stil atât de popular, încât ori-care prost îl pôte ceti fără temere, că va înțelege ceva.

Colaboratorii externi ai gazetei Poporul sunt: Moș Stefan, Opincariul, Badea Gheorghe, Nenea Nicolae, Geza Grubicy și Aurel Rusu.

Moș Stefan, scrie articolii de fond, și pentru scrierile sale merită 25 pe fund.

Opincariul, în toți articolii sei despre interesele plugariului iese de regulă cu călcăiul prin opincă, și cu prostia prin căciulă.

Badea Gheorghe, lovit cu leuca la cap, în scrierile sale întreabă: Ce voim noi? Dar' totodată răspunde foarte corect: Noi voim tot, ce stăpânirea unui stat liberal poruncește cetățenilor lipsiți de voia proprie!

Nenea Nicolae, scrie despre prăsirea vitelor în stilul evanghelii neamurilor, și, când va ajunge se spună dela cine s'au născut catării, cetitorii gazetei „Poporul” sigur vor ajunge a afla cine i-au fost părinții lui.

Géza Grubicy, tractează despre mănzarea iepelor din patrie, și deja în primul seu articol a arătat din fir în pěr cât se recere dela un mănz, că se ajungă la rangul de cal.

Aurel Rusu, în articolii sei din gazeta „Poporul” tractând tot în materia lui Géza Grubicy despre cai, dovedește, că cine e deja cal, pôte deplânge faptul, că odinióră a fost mănz, a ajuta însě nu și mai pôte.

Ceialți articoli din gazeta „Poporul” — așa se vede — sunt scriși de directorul acestei foi Desideriu Rombay, și de redactorul răspundătoriu Dr. Gheorghe Alexi, pentru că cetitorul, în tot momentul, când se încearcă ași da socoteala de ceea ce a cetit, înfătoșează pe țiganul, care odinióră vorbea cu naș-so pe întunerec.

Pentru ca și cei orbi se vadă lumina întunerecului, ce gazeta „Poporul”, prin glasul celui ce strigă în prostie, își dă tótă silința a împrăștia, citez aici un pasagiu din primul articol de fond, croit de Moș Stefan.

Iată'l:

„Noveala aceasta o scriem, ca se fie odată și o fóie d'acea, care tot economul s'o pótă ceti cu folos în astă țerà.

Fóia acésta fie-cine o pôte ceti, căci nu'i sat în țerà, unde se nu o ducă poșta; ba, ca și acei frați cetățeni se o pótă ceti, cari nu știu încă ungurește, o tipărim și în limba concetățenilor nostri de altă naționalitate.”

Ajunge, cred eu, acest citat, pentru ca ori-cine sě se convingă, că gazeta „Poporul”, dirigeată de Desideriu Rombay și de Dr. Gheorghe Alexi responsabil redigiată,

învăluită în mămăligă, și la câni aruncată, ori-care câne, îndată ce îmbucă, trebuie se turbe, sau se'l calce altă nevoie și mai rea.

Așa stând lucrurile, eu am deplină speranță, ca noua gazetă „Poporul” cu vreme va deveni cea mai cetită gazetă, în acele părți ale patrii locuite de Români, pe unde nime nu știe ceti!

Gazeta „Poporul” va fi contrariul dela „Unirea”, care în părțile acele, pe unde cei mai mulți știu ceti, rămâne de regulă necetită.

Atari gazete se abonează de silă bucuos. La cetirea lor, din contră, nime nu se pôte sili, ear' din voie liberă, nime nu le cetește.

În sfârșit constatez cu multă bucurie, că celibii din Blaj, fabricanții gazetei „Unirea” atacați de „influență” au căpătat minte, și nu mai cred că „Liga” ori Miron Romanul au cumperat Gazeta Transilvaniei, ca se strice sfânta Unire. Ba se vorbește, că toți celibii din Blaj au plecat în toate părțile locuite de gr. catolici ca se adune abonenți pentru Gazeta Transilvaniei.

Stan Pătitul.

Tot omul tiner, dacă nu'i călugăr, celibe ori altfel de hodorogă neputincioasă a împlini chemarea dată de Dumnezeu omului în această lume, caută dela un timp óre-care se și afe o nevestă la casă.

Așa și Cula Pocinog.

Cula Pocinog, ce e drept, numai din depărtare era om. Îndată ce te apropiei de el, deloc vedeai, că'i țigan,

și încă țigan făcut din spuma sgurei. Cula era adecă negru ca un harap, care șede în umbra lui Batița, dar' altcum trupește frumos desvoltat.

Într'o ȝi Cula s'a îmbrăcat în gala cea mare. Tot ce avea în ladă a pus pe el. La obraz era vicsuit, ca și la cisme. Mustața resucită sulă, ca la un solgăbirău care, în limba statului, nu știe scrie trei cuvinte fără șapte greșeli ortografice. Cu pene'n pălărie, țigărea aprinsă'n gură, bâta'n mână, ochii'n grindă, de cugetai că'i un gigerl din parlamentul dela Budapesta, Cula a plecat se pețiască pe fata lui Rafa Crețu din Șaroș, cu numele Păscina. Asta nu pentru motivul, că Păscina era dór' bogată, ci pentru-că îi plăcea, și el se ținea destul de harnic a pleca cu nevastă cu tot la cerșit, și ași agonisi pânea cea de tóte ȝilele.

Cula văduse întâiadată pe Păscina la un tîrg al Mediașului, și de dragoste a făcut bale la gură. N'a spus însă nimenui, ci după ce o a vădut, s'a dus la o șatră cu turte, a beut o porție de vinars roșu îndulcit cu miere, și a început ași linge buzele cu gândul la dulceața buzelor Păscinei, fără se afle cineva, că barosul dragostei bate pe nocovalma inimei sale cu greutatea unui berbece.

Așa'i țiganul făcut, el în căsătorie caută dragoste, nu mămăligă, ca domnișorii îmbrăcați în frac, lac și clac.

Într'o seară, pe timpul, când tótă lumea, care are ce mânca, cinează, și câinii de flămânđi nu pot lătra, Cula a ajuns în Șaroș.

Aici, ca și orbul Brăila, cu întrebatul a aflat, că Rafa Crețu își are reședința în capul satului din sus, într'un deal, unde vântul stă baltă, și țigănimea de fóme lată.

Suind dealul cu trenul accelerat al amorului, Cula a intrat în reședința lui Rafa Crețu în momentul, când acesta cu toți ai sei răbdau de cină în corpore.

Toți cei din reședință, necunoscând pe Cula, au căscat surprinși din gură. Singur cănele reședinței, în deplină prezență spirituală, îndată ce a observat pe Cula, nu cumva acesta se mănânce remășițele cinei stăpânului seu, a sărit la el, și după ce 'i-a rupt o aripă dela țundră, s'a retras huduit de toți cei din reședință, cu aripa țundrei sub pat.

Întrând liniște în reședință, Cula s'a recomandat, 'și-a dat solia pe față, și fără multe cărcofărcăli, a cerut pe Păscina de nevastă.

Păscina, auzind asta, cu amândouă mâinile a sărit în ceafa lui Cula, și 'i-a lipit o atare sărutare sub rîpa nasului, încât țipa dela amândouă fereștile reședinței a crepat, și cănele de sub pat a început a se hârâi.

Rafa Crețu vedînd cu ochii involbați, ca o brăscă călcată pe spate, pupăria fetei sale cu Cula, de bucurie a strigat: Pe călcăiu feciori, și după mine!

Toți s'au luat după Rafa Crețu, singur cănele a ramas în reședință.

Se nu credeți însă, că Rafa Crețu a plecat cu tinerii îmbătați de dragoste la popa, căci în Șaroș nici popă țigănesc, nici biserică românească nu era. El a plecat de a dreptul la cărcimă, ca se bea aldămașul. Aldămașul la țigani e taina căsătorii, întocma ca și stempelul de 50 cr. taina căsătorii civile, cu care regimul nostru vrea se ne fericească țeara.

Aldămașul curgînd pe gâtul țiganilor vale, din gura lor nu se auzea decât: Devla, Devla, așa încât atotștiutorul Dumneșeu a venit în confuzie, și nu mai știa la cuvintele cărui țigan se'și întorcă urechile?!

În sfârșit țiganii aldămășind de-a grosul, au ajuns supremul grad al fericirii, toți erau cu desevêrsire beți, și gata se se încaere, căci venind vorba la credință, ei nu

știau de care biserică se țin, și ce popă, unul unit sau unul neunit, se cunune pe cei tineri. Asta însă nu'i nici o mirare, pentru-că și mulți români, care ați dela neuniți trec la uniți, și mâne dela uniți la neuniți, în sfârșit nu mai știu, în care parte se apuce, cătră Purgatoriu, ori de-a dreptul la dracul.

„So te chere!“ strigă Rafa Crețu cătră ginere-so, popă unit ori neunit e tot un drac! Lucrul de căpetenie e, că noi țigani o națiune suntem, și luăm dela cine, ce ne dă!

În momentul acesta, cine întră în cârcimă? — un cioban din părțile Seliștei, c'o barbă lungă ca a patriarhului Platos, înainte de ce Respop a ajuns cu ghiarăle în ea.

Țigani cugetând, că ciobanul e popă, toți au sărit dela loc, și de-a rëndul 'i-au sărutat mâna. Ciobanul, un om glumet, pe toți 'i-a binecuvântat.

Rafa Crețu, după ce popa cioban, sau ciobanul popă, punându-se la masă, a ȃis ocinașele, și a cinat, l'a întreat ȃicând: Părinte sfinția ta, n'ai face bine se cununi pe tinerii aceștia, pe care Dumneȃeu 'i-a aldoit cu mare dragoste — pupați vȃ mă se vȃdă popa!

Cula și Păscina în fața tuturor s'au pupat cu atȃta foc, încȃt popii cioban gata se 'i se aprindȃ iasca'n șerpriu, și ovreiul cârcimariu își lingea buzele, ca și cȃnd 'i-ar fi cȃdut într'o oală plină cu miere — căci Păscina era nunumai decȃt Sara lui, dar' și decȃt Sara lui Iacob din vechiul testament, cu mult mai frumoșȃ.

Popa cioban s'a recules iute din zȃpȃceala, în care pupȃria țiganilor l'a aruncat, și la întrebarea lui Rafa Crețu, a respuns, că el bucuros cununȃ pe tineri, deși n'are tȃte uneltele trebuincioșe la sine, numai se 'i se plȃteascȃ taina cum se cuvine, adecȃ cu 2 fl. și ceva paos.

— Plătim părinte, cum se nu, respunse Crețu, apoi scóte 2 fl. și'i dă popii cioban, adăogând, că jupânul Iacob Păduchiosenberg dă paosul recerut, și bani sunt dela Dumneșeu l

— Da aveți biserică'n sat?

— Ba n'avem, cinstite părinte l

— Nu face nimica, unde nu'i biserică, casa lui Dumneșeu e în tot locul — eu și aici vă pot face cununia l

Țigani s'au învoit.

În mijlocul cârcimei s'a pus o masă, pe masă o lumină, o ulcică cu apă, și o farfurie cu jar. Mai lipsea o cruce, dar' de unde se iei crucea, și se n'o furi, căci cârcimariul era ovreiu.

Popa cioban, inventios cum era, a desfăcut dela băerile pungii o mică cruciuliță din lemn de corn, ce o avea dela mânăstirea Cozia din România de pe timpul, când această mânăstire era plină cu călugări, nu ca ađi, cu hoți și cu tâlhari, și o lua / pustrpe / pe masă. ity Library Cluj

Tămâie încă avea popa cioban, ca orișicare alt cioban la sine. A pus tămâia pe jar, mirosul de tămâie deloc a umplut tótă odaia, și pe țigani de evlavie.

În lipsa de altă icónă sfântă, popa cioban a luat de pe păretele cârcimei icóna lui Kossuth, și o așezat pe masă.

Așa tóte uneltele laolaltă fiind, popa cioban s'a pus în poziție, a scos visul Maicei Preceste din sîn, l'a deschis, și dând țiganilor semn se îngenunche, a cetit cu voce înaltă.

Gătând cu cetitul, a luat pe tineri de mână, și cântând: „Sărî baba în grădină,“ 'i-a învîrtit de trei-ori în jurul mesii cu îndrumarea, ca la fie-care învîrtire, se sêrute crucea și icóna lui Kossuth.

În sfârșit popa cioban 'i-a binecuvântat, apoi cu toții s'au îmbêtat, și așa cu nunta s'a gătat, ear' țigani și ađi mai trăiesc de n'or fi crepat.

Cocóna Gurădulce.

Cât, că voi n'aveți sărbători, dar' nici nu le călcați!

Reuniunea femeilor române din Sibiiu, decând cârpește la cultura națională, în tot anul a dat câte un bal, dar' nici unul românesc. Asta e un păcat național, și totodată o vîrtute specială a reuniunii femeilor române din Sibiiu. Cât!

Estan reuniunea femeilor române din Sibiiu 'și-a dat balul în ȕiua Bobotezii, în unica ȕi din tot anul, în care glasul preoților nu strigă în pustie, și pretesele, de mulțimea fuiórelor, nu știu unde le stă capul, ear' românii adevărați prăsnuesc, nu jócă. Cât!

La anul viitoriu, reuniunea femeilor române din Sibiiu își va alege pôte Vinerea cea mare pentru aranjarea balului seu, și în casul acesta sigur un călugăr, ori vre-un celibe, va comanda romana și cadrilul. Cât!

După rapórtele gazetelor obicinuite a face din țințariu armăsariu, și a minți, când cred că vorbesc adevărul, balul din estan al reuniunii femeilor române din Sibiiu a fost grozav cercetat, și în formă și scriptură strălucit. Cât!

Grozav cercetat însemnează: Lângă fie-care român au venit la bal șapte streini, și românii au fost a șaptea apă'n chisăliță. Cât!

Strălucit însemnează, că bărbații, și tații de familie, de strălucirea toaletelor, și-au perdut vederea ochilor cu desevêșire. Unica speranță pentru acești nenorociți prin strălucirea neobicinuită a balului e, că la prezentarea conturilor pentru toalete, vor face ochi, și încă ce ochi?! Cât!

Nu'i consult se ne suim așa de sus, cum din an în an ne-am obicinuit a ne sui tot mai sus, ca se strălucim, pentru-că cu cât ne suim mai sus, cu atâta de jos putem cădea. Cât!

Eu nu cunosc, și nu'mi pot închipui bal strălucit românesc, la care, un costum național nu veți, limba românească aprópe n'o auzi, jocurile, musica și manierile nu's românești. De aceea, eu țin balul reuniunii femeilor române din Sibiiu de o satiră asupra românismului, ca se nu ȃic asupra dacoromanismului, de care pe toți Ungurii îi prin frigurile. Cât!

Ca nici odată dór', la balul reuniunii femeilor române din Sibiiu, au jucat estan cele mai multe ființe, pe care neamțul postelnic le numește „Backfische“, ear' eu în traducere românească, le-ași numi „bobocii Floriilor“, adecă boboci, care nu se numeră tómnă. Cât!

Regine de bal au fost estan mai multe, decât odinioră regenți în Germania, și tóte gata a da mâna cu un regent aplecat a suferi în statul căsătorii suveranitatea pantofului. Câț!

Între jucătóre am observat pe una, care bucurósă ar fi jucat, dacă cineva o ar fi angajat. Ea uitându-se la cele ce jucau făcea un obraz evlavios, ca și când ar asista la un părăstas. Câț!

Așa's tóte fetele ieșite din curs. Evlavia la aceste fete e ultimul stadiu al cochetării! Câț!

Dóuë gardedame, adecă dame, care la bursa amurului notează tot atâta sub pari, cât și odinioră acțiunile Institutului tipografic, în tot decursul balului au conversat fórte intim una cu alta. Dóuë femei însă, când ciripesc mai intim una cu alta, de regulă țes complot față de a treilea. Și așa a și fost. Ele vorbeiau de a treilea, care după fie-care joc alerga în odaia de toaletă, unde de regulă și jucătoriul îi urma. Întêmplarea asta însă nu era motiv de cine ști ce suspițiune, pentru-că tótă lumea știe, că mâțele, muștele și damele consumă cel mai mult timp cu facerea toaletei. Câț!

Am observat și pe un bărbat, care în tóte pauzele jocurilor alerga în cofetărie, și bea câte un cognac, ca preservativ contra influenței, ce nevěstă-sa suferia din partea jucătorilor. Câț!

Între mulțimea onoratorilor am văduț la bal și un călugăr, de sine se înțelege, fără mătării. Acesta privia cu mult interes pastoral, nu atâta la jucători, cât la jucătóre, și din unflarea nărilor puteai deduce, cu cât dor s'ar fi aruncat în genunchi dinaintea frumóselor jucătóre, spre a se ruga lui Dumneđu, ca se alunge din Raiu pe toți cei-ce au contribuit la croirea tagmei călugărești. Câț!

În tot decursul balului s'a jucat cu multă însuflețire. Jocurile streine fiind însă, însuflețirea națională românească n'a putut fi. Câț!

Singur două jocuri au fost românești, Romana și Ardeleana. Romana, după multe exerciții, fie-care o a jucat altcum. Din contră, Ardeleana au jucat'o toți fără se aivă ideă de acest frumos joc național. Câț!

Sibienele, ca și Brașovenele, ba d'un timp încóci și Sabinencele din Roma nouă, s'au îndatinat a jaca la baluri „elita.“ De aceea, în Brașov, Trocăresele, în Sibiiu, preotesele și dăscălițele, în Roma nouă adorátórele celibilor din Veza, Sâncel etc. care n'au din ceși cumpăra șlepuri pe credit, n'au întrare la bal. Câț!

Urmarea naturală e, că balurile d'a „elita“ de regulă's rău cercetate. Noi românii avem mai multă opincă decât elită, și șlepurile, fiele ele, cât de lungi, nu's în stare a acoperi urmele opincei. Câț!

Că dór' nici odată, în lungul carneval din estan, s'au aranjat în tóte ținuturile locuite de români sumetenie de baluri. Lucru natural. Balurile sunt tîrguri de fete, ca și tîrgul delă Găina din Munții apuseni. Câț!

Rău cercetate se par a fi fost estan tóte tîrgurile de fete din partea negustorilor. Așa vestitul tîrg de fete din Brașov, decând negustorii în taina lui Isaia tănțuește de regulă au bancrotat, sau prin mijlocirea protopopilor au licuidat, estan nici o marfă nu s'a căutat. În Sibiiu nici un călugăr nu s'a logodit, în Blaj nici un celibe nu s'a atacat de influența tainei a șéselea. În tóte părțile așa numiții bicheri se înmulțesc ca bureții în postul sfântului Petru. Câț!

După știrile, ce 'mi-au sosit până acum, singur la tîrgul de fete din Arad s'a încercat un negustor a tîrgui serios. Acesta a întreat pe o domnișórá dicënd:

— Spune-mi sincer — te rog — vrei se mergi după mine?

— Asta atârnă dela voia mamei!

— Da ce ȳici, învoiseva mamă-ta se mergi după mine?!

— Cum nu? 'eu te asigur, că mama face tot ce eu voiesc!

Ca un „curiosum“ amintesc în fine, că la balul reuniunii femeilor române din Blaj, în paușă, s'a încheiat prima căsătorie civilă în Transilvania, și că, la această nuntă, un celibe a jucat „bătuta“!

Mișuluc!

BCU Cluj Calicogram. Library Cluj

Reșinari: Cultura națională, ce reuniunea femeilor române din Sibiiu în tóte părțile împrastie, a ajuns până la Reșinari, unde fetele mai nainte nu știau juca, ci se nitau la feciori cum pisază jucând brăul. La balul de aici, estan numai jocuri rotunde s'au jucat, așa încât, numai despre Petru Brote se mai pote ȳice, că e iurist practic încornurat!

Ingrășarea boilor.

Boeriul: En spune'mi bade Stane, cum dumnia-ta, care t^otă ȃiua muncești, mânci ce poți, ești așa de gras? — Eu, nu lucru nimica, mânc bine, beau bine, și tot sum slab cum me veți!

Ț^{er}anul: De boeriule, eu am doi boi, din care unul mâncă puțin, și trage de rupe jugul, celalalt mâncă mult, trage rău, și'i slab ca un ogariu. Nu toți boii se îngrașă de o potrivă — lichiaua'i lichia!

Bătaie în școlă după alfabet,

Tata: Cei Ghiță, ați ear' ai căpētat bătaie în școlă?

Băiatul: Ba nu tată, la mine vine rēndul după prānz,
cā dascālul esta ne bate după alfabet!

Fericire cu două ascuțișuri.

— Of, ce fericit ași fi domnișoră dragă, când ași putea muri la picioarele dumnitale!

— Me rog, me rog, fericirea ar fi în partea mea!

D-nei L. R.: Nu fie cu supărare. Căcâna Gurăduice cârpește orice vechitură, de cugeți căi nouă.

D-lui N. O. în B.: Numai dela abonentii mei primesc informațiuni spre a le îmbrăca în vestminte humoristice, și satirice.

D-lui Scribescu: Fă-me se înțeleg cu obiectul, ca se'i dau eu forma cuvenită. Așa nu se pôte!

Spre orientare.

Redacțiunea noastră a încuviințat tôte cererile de abonament redus.

Cei-ce nu doresc a fi numerați între abonentii nostri se ne retrimită acest număr.

Tôte reclamările sunt a se face în decurs de o lună

Exemplare complete din Calicul anului 1893 se mai află 17, și se vënd a 1 fl. 50 cr.

Administrațiunea Calicului.

Mapele de părete.

(Iertate de înaltul Ministeriu pentru școlă).

Kogutowicz M., A magyar korona országainak iskolai fal térképe (Mapa Ungariei) tras pe panză. 5.75.

Dolezal-Berghaus-Gönczy, Osztrák-magyar monarchia fali ábrósza (Mapa Austro-Ungariei) tras pe panză. 7.08

Kogutowicz M., Európa iskolai fal térképe (Mapa Europei) tras pe panză. 6.--.

Libraria lui W. KRAFFT în Sibiu.